

Arrest

nr. 151 045 van 20 augustus 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2015 per aangetekend schrijven heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 8 augustus 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 septies), met kennisgeving dezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. JP LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De in de aanhef van dit arrest vermelde beslissing vormt de bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer⁽¹⁾, die verklaart te heten⁽¹⁾:

*naam: N(...) voornaam: I(...) geboortedatum: (...)1973 geboorteplaats: Dakar
nationaliteit: Senegal*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Reden van de beslissing

en van de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Artikel 27 :

- *Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.*
- *Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.*

Artikel 74/14:

- *artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde*
- *artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig reisdocument.

Op 16/01/2012 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 4 maanden gevangenisstraf door de Correctionele rechtbank van Kortrijk voor inbreuken op de drugswetgeving, op 16/10/2012 werd betrokkene eveneens door de Correctionele rechtbank van Kortrijk veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden voor diefstal met geweld en op 05/03/2013 werd betrokkene opnieuw door de Correctionele rechtbank van Kortrijk veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar wegens inbreuken op de drugswetgeving.

Betrokkene maakt ook het voorwerp uit van meerdere PV's:

PZ Vlas: KO.12.L1 114779/2014 Gewone diefstal

PZ Gent: GE.18.LA 013798/2005 Gewone diefstal

PZ Gent: GE.36.LA 013800/2005 Wapen, Munitie, Onderdeel, Toebehoren- Bezit

PZ Vlas: KO.41 L1 007224/2006 weerspansigheid

PZ Vlas: KO.45.L1 006150/2007 Bedreiging met bevel of voorwaarde

PZ Vlas: KO.37.L1 008754/2008 Verkrachting

PZ Vlas: KO.53.L1 019953/2008 belanging- Stalking (Psychisch)

PZ Vlas: KO.53.L1 019953/2008 Opzettelijke vernielingen
 Dac-spc-sectie west-post Brugge: KO.60.CB 100441/2009 Drugs/ Bezit
 PZ Vlas: KO.60.L1 010830/2010 Drugs/Bezit
 PZ Vlas: KO.18.L1 015979/2010 Gewone diefstal
 PZ Vlas: KO.43.L1 000940/2011 Opzettelijke slagen en/ of verwondingen
 PZ Vlas: KO.60.L1 002699/2011 Drugs/ in- en uitvoer
 PZ Vlas: KO.43.L1 005178/2011 Opzettelijke slagen e/of verwondingen
 PZ Vlas: KO.60.L1 005179/2011 Drugs/Bezit
 PZ Vlas: KO.60.L1 005179/2011 Drugs/Hulp bij het gebruik
 PZ Vlas: KO.12.L1 023666/2011 Gewone diefstal
 PZ Vlas: KO.43.L1 010274/2012 Opzettelijke slagen en/of verwondingen
 PZ Vlas: KO.11.L1 011930/2012 Zware diefstal
 PZ Vlas: KO.11.L1 011930/2012 Opzettelijke vernielingen
 PZ Vlas: KO.43.L1 012949/2012 Opzettelijke slagen en/of verwondingen
 PZ Vlas: KO.11.L1 016549/2012 Zware diefstal
 PZ Vlas: KO.11.L1 017831/2012 Zware diefstal
 PZ Vlas: KO.43.L1 002667/2013 Opzettelijke slagen en/of verwondingen
 PZ Vlas: KO.16.L1 007021/2013 Ontvluchting van gevangenen
 PZ Grensleie: KO.26.L4 004095/2013 Afzetterij
 PZ vlas: KO.18.L1 013379/2013 Gewone diefstal
 PZ Gernsleie: KO.45.L4 006566/2013 Bedreiging zonder Bevel of voorwaarde
 PZ Vlas: KO.12.L1 019468/2013 Gewone diefstal
 PZ Vlas: KO.53.L1 020296/2013 Belaging
 PZ Vlas: KO.43.L1 024967/2013 Opzettelijke slagen en/ of verwondingen
 PZ Vlas: KO.45.L1 001390/2014 Bedreiging met bevel of voorwaarde
 PZ Vlas: KO.45.L1 001390/2014 Belaging
 PZ Vlas: KO.12.L1 002327/2014 Gewone diefstal
 PZ Vlas: KO.13.L1 003631/2014 Bijz. wet: identiteitskaart/ bevolkingsregister
 PZ Vlas: KO.18.L1 004313/2014 Gewone diefstal
 PZ Vlas: KO.12.L1 001345/2014 Gewone diefstal
 PZ Vlas: KO.12.L1 001345/2014 Gewone diefstal
 PZ Vlas: KO.43.L1 009031/2014 Opzettelijke slagen en/ of verwondingen
 PZ Vlas: KO.12.L1 007748/2014 Gewone diefstal
 PZ Vlas: KO.43.L1 011195/2014 Opzettelijke slagen en/ of verwondingen
 PZ Grensleie: KO.12.L4 006089/2014 Gewone diefstal
 PZ Grensleie: KO.12.L4 006096/2014 Gewone diefstal
 PZ Vlas: KO.36.L1 008622/2014 Wapen, Munitie, Onderdeel, Toebehoren-dracht/vervoer
 PZ Grensleie: KO.12.L4 004864/2014 Gewone diefstal
 PV Vlas: KO.53.L1 014631/2014 Belaging
 PZ Vlas: KO.13.L1 016673/2014 Bijz. Wet: identiteitskaart/ bevolkingsregister
 PZ Gavers: KO.12.L6 003829//2014 Gewone diefstal
 PZ Vlas: KO.12.L1 019815/2014 Gewone diefstal
 PZ Vlas: KO.12.L1 021500/2014 Gewone diefstal

Betrokkene werd op 25/05/2009 in het bezit gesteld van een C-kaart geldig tot 04/05/2014 op basis van een huwelijk met een Belgische vrouw. Op 24/10/2013 is betrokkene echter uit de echt gescheiden (vonnis Rechtbank van 1ste Aanleg). Op 22/04/2015 vroeg betrokkene om opnieuw in zijn voorgaande administratieve toestand te worden geplaatst. Dit werd echter op 24/06/2015 geweigerd met een bevel om het grondgebied te verlaten (geldig 30 dagen), hem betekend op 01/07/2015 aangezien betrokkene geen bewijzen van continue aanwezigheid sinds vervallen kaart kon voorleggen. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Senegal geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 01/07/2015.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in bezit van het vereist reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene is niet vrijwillig vertrokken voor het vervallen van zijn toestemming. Betrokkene verblijft op onregelmatige wijze in het Rijk sinds 01/07/2015. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Op 16/01/2012 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 4 maanden gevangenisstraf door de Correctionele rechtbank van Kortrijk voor inbreuken op de drugswetgeving, op 16/10/2012 werd betrokkene eveneens door de Correctionele rechtbank van Kortrijk veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden voor diefstal met geweld en op 05/03/2013 werd betrokkene opnieuw door de Correctionele rechtbank van Kortrijk veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar wegens inbreuken op de drugswetgeving.

Betrokkene werd op 25/05/2009 in het bezit gesteld van een C-kaart geldig tot 04/05/2014 op basis van een huwelijk met een Belgische vrouw. Op 24/10/2013 is betrokkene echter uit de echt gescheiden (vonnis Rechtbank van 1ste Aanleg). Op 22/04/2015 vroeg betrokkene om opnieuw in zijn voorgaande administratieve toestand te worden geplaatst. Dit werd echter op 24/06/2015 geweigerd met een bevel om het grondgebied te verlaten (geldig 30 dagen), hem betekend op 01/07/2015 aangezien betrokkene geen bewijzen van continue aanwezigheid sinds vervallen kaart kon voorleggen. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Senegal geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Betrokkene beschikt niet over de nodige financiële middelen ten einde zich een reisticket aan te schaffen.

Betrokkene heeft een bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 01/07/2015. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Op 16/01/2012 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 4 maanden gevangenisstraf door de Correctionele rechtbank van Kortrijk voor inbreuken op de drugswetgeving, op 16/10/2012 werd betrokkene eveneens door de Correctionele rechtbank van Kortrijk veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden voor diefstal met geweld en op 05/03/2013 werd betrokkene opnieuw door de Correctionele rechtbank van Kortrijk veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar wegens inbreuken op de drugswetgeving.

Betrokkene beschikt niet over de nodige financiële middelen ten einde zich een reisticket aan te schaffen.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens

zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken. (...)

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Inzake de beslissing tot vasthouding dient te worden opgemerkt dat deze beslissing werd genomen in toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van dezelfde wet, tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats in overeenstemming is met de wet.

Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

2.2. De Raad merkt daarnaast op dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Artikel 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

2.3. Het betreft hier beroepstermijnen voor het indienen van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid (cf. *Parl.St.* Kamer 2013-14, nr. 53- 3445/001,7: *“Een nieuwe beroepstermijn is uitdrukkelijk voorzien wanneer de vreemdeling een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een maatregel wenst in te dienen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”*).

Beroepstermijnen raken de openbare orde.

2.4. In casu vormt de bestreden beslissing een tweede verwijderingsmaatregel. Ze maakt immers gewag van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat betekend werd op 1 juli 2015. Deze vaststelling vindt steun in het administratief dossier waarin zich het betrokken bevel om het grondgebied te verlaten bevindt dat dateert van 24 juni 2015. Deze beslissing is definitief, aangezien niet blijkt dat hiertegen een beroep werd ingediend. Verzoekende partij ontkent deze laatste vaststelling niet ter terechtzitting. Het gegeven dat op de beslissing van 24 juni 2015, naast de datum van betekening van 1 juli 2015, de vermelding *“weigert te naamtekenen”* voorkomt waarop de verzoekende partij ter terechtzitting wel de aandacht vestigt, houdt niet in dat de eerste verwijderingsmaatregel niet op 1 juli 2015 ter kennis gebracht werd aan verzoeker. De weigering het ontvangstbewijs te tekenen heeft geen effect op de beroepstermijn (cf. *RvS* 25 maart 2003, nr. 117.542). Daargelaten de vraag of artikel 39/57, § 1, derde lid, laatste zin van de Vreemdelingenwet, een eerste verwijderingsmaatregel vereist die definitief is geworden, houdt het bovenvermelde alleszins in dat de eerste verwijderingsmaatregel een definitieve maatregel is zodat niet ter discussie kan staan dat de beroepstermijn van vijf dagen zoals vermeld in artikel 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet in casu wel degelijk van toepassing is op de bestreden beslissing.

2.5. Verzoekende partij beschikt bijgevolg vanaf de betekening van de bestreden beslissing, zijnde 8 augustus 2015, over een termijn van 5 dagen om een beroep in te leiden. Verzoekende partij kan gelet op wat kan gelezen worden in de akte van kennisgeving van de bestreden beslissing, waaruit onomstotelijk de kennisgeving van de beslissing op 8 augustus 2015 aan verzoeker zelf blijkt, niet dienstig voorhouden in zijn verzoekschrift dat de bestreden beslissing betekend werd per aangetekend

schrijven op 9 augustus 2015 en hieraan een ganse redenering wijden die steunt op artikel 39/57, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet, temeer daar de bestreden beslissing een beslissing tot vasthouding omvat.

2.6. De dies a quo wordt bij de bepaling van de beroepstermijn niet in rekening gebracht. Verzoekende partij beschikte bijgevolg vanaf 9 augustus 2015 over vijf dagen om een beroep in te leiden. Het verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd evenwel slechts op 18 augustus 2015 aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen per aangetekend schrijven overgemaakt, terwijl de laatste nuttige dag 13 augustus 2015 was. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd bijgevolg laattijdig ingediend.

2.7. Overeenkomstig artikel 39/82, § 4, derde lid van de Vreemdelingenwet werd in de beschikking waarbij de partijen werden opgeroepen aangegeven dat de vordering manifest laattijdig voorkwam en werd dit ook gemotiveerd. Verzoekende partij werd dan ook in de mogelijkheid gesteld om een standpunt voor te bereiden omtrent de al dan niet laattijdigheid van haar beroep en kreeg de mogelijkheid om aan te tonen dat de laattijdige indiening van haar beroep aan overmacht te wijten is. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass. 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid)*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506).

2.8. Ter terechtzitting wordt door verzoekende partij geen vorm van overmacht ingeroepen die haar verhinderde de wettelijk bepaalde beroepstermijn te respecteren.

2.9. De verzoekende partij wijst wel op artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet en is van oordeel dat de beroepstermijn moet opzijgeschoven worden indien een grief inzake artikel 8 van het EVRM wordt aangehaald in het verzoekschrift.

De verzoekende partij kan niet gevolgd worden in haar betoog. Het gegeven dat artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt, *“De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken doet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden”* onmiddellijk volgt na 39/82, § 4, derde lid van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt *“Indien de vordering manifest laattijdig voorkomt, geeft de voorzitter van de geadieerde kamer of de rechter in vreemdelingenzaken die hij daartoe aanwijst, dit aan in zijn beschikking en roept de partijen onverwijld op te verschijnen binnen vierentwintig uur vanaf de ontvangst van de vordering.”* houdt niet in dat de vaststelling inzake manifeste laattijdigheid van de vordering moet wijken voor het enkele gegeven dat een grief artikel 8 van het EVRM in het verzoekschrift wordt ontwikkeld. Dit oordeel van de verzoekende partij vindt in tegenstelling tot wat zij betoogt ter terechtzitting, ook geen steun in de voorbereidende werken van de wet van 10 april 2014 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State . Immers kan hierin gelezen worden:

“Een korte beroepstermijn wordt als redelijk beschouwd. De toegankelijkheidsvereiste vervat in artikel 13 van het EVRM verhindert niet dat er voorwaarden van procedurele aard worden ingebouwd. Termijnen en vormvereisten worden gesteld aan een mogelijke klacht of bepaalde financiële drempels worden ingebouwd in zoverre deze voorwaarden niet onredelijk of arbitrair zijn of een vorm van machtsafwending uitmaken (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 118 en de aldaar aangehaalde rechtspraak). De nieuwe termijn moet volstaan voor de vreemdeling om het nodige te doen om een uiterst dringend beroep in te dienen bij de Raad. Tegelijkertijd blijft de Dienst Vreemdelingenzaken ook niet te lang in het ongewisse over de termijn waarbinnen hij een repatriëring of terugdrijving kan organiseren. Indien de vreemdeling binnen deze termijn geen uiterst dringende procedure opstart, dan kan de Dienst Vreemdelingenzaken de betrokkene terugdrijven of repatriëren. Indien de vreemdeling na deze termijn een uiterst dringende procedure wenst te op te starten, dan zal dit onontvankelijk zijn. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een laattijdig ingediend beroep toch behandelen (RvS 18 juni 2004, nr. 132.671). De vreemdeling heeft echter zoals steeds de mogelijkheid om aan te tonen dat de

laattijdigheid aan overmacht te wijten is. Een andere nieuwigheid betreft het voorzien van een bijzondere beroepstermijn indien de vreemdeling reeds het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel wanneer een volgende beslissing wordt genomen (bijvoorbeeld inzake een meervoudige asielaanvraag), om te kunnen garanderen dat ingestelde meervoudige procedures binnen een redelijke termijn kunnen afgehandeld worden. Een kortere termijn kan als een redelijke termijn beschouwd worden, aangezien de vreemdeling al eerder het nodige heeft kunnen doen om zijn rechtsbescherming te organiseren en derhalve kennis heeft van de modaliteiten die in dit verband gelden". (Parl.St. Kamer 2013-14, nr. 53- 3445/001, 8-9)

In de voorbereidende werken kan voorts gelezen worden, "Het artikel 39/82, § 2, van de wet bevat de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Deze voorwaarde die op het ogenblik dat de rechter over het beroep oordeelt moet worden nagegaan, mag de Raad niet verhinderen een door de verzoeker aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit een schending van de grondrechten van de mens onderzoekt ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden te onderzoeken, indien deze voorwaarde bijgevolg onverzoenbaar is met de eis van de daadwerkelijkheid van een beroep en in het bijzonder met de vereiste van een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke dergelijke grief." (Parl.St. Kamer 2013-14, nr. 53- 3445/001, 9-10).

Deze passage gaat echter over de invulling van de UDN-voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel en handelt niet over de beroepstermijn.

2.10. Het betoog van verzoekende partij dat de geldende beroepstermijn moet opzij geschoven worden wegens een grief artikel 8 EVRM die ontwikkeld wordt in het verzoekschrift klemt des te meer omdat zij nergens uiteenzet waarom geen beroep met dergelijke grief ontwikkeld werd tegen de hogervermelde eerste verwijderingsmaatregel van 24 juni 2015 en waarom ze in een procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid verkiest een vordering aanhangig te maken bij aangetekend schrijven, waardoor nog meer tijd verloren gaat, in plaats van gebruik te maken van een faxbericht, zoals voorzien in artikel 3, § 1, tweede lid Pr Rvv.

Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat er sprake is van bijzondere op de individuele zaak betrekking hebbende feiten en omstandigheden, als bedoeld in het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 19 februari 1998 in de zaak Bahaddar tegen Nederland, JV 1998/45, waarin noodzaak is gelegen om de in het nationaal recht gelegen procedureregels niet tegen te werpen.

2.11. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is onontvankelijk ratione temporis.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig augustus tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,
dhr. M. DENYS,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. EKKA